

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

Štev. 6.

V Ljubljani, dne 1. junija 1910.

Leto XXX.

Lirika.

Vojeslav Molè :

Moja pomlad.

1.

Íam zunaj spet so v cvetju vsi vrtovi
in spet zvenijo v pesmih kot nekdanj.
Še veš? Umiral dan je nad lesovi
in gasnil, kakor gasne v snu smehljalj.

V slovo so peli tiho mu zvonovi,
še tiše mu drhtel je sveži gaj
in v njem so razječali se glasovi,
zaklical slavec prvi spev je v maj.

Tedaj čez steze, z vonjem posejane,
sva zvezdam šla naproti brez besed,
v rastoči mrak, v poljane nepoznane,

in tesno sva sklenila bele roke.
Zažigale so zvezde se visoke
in vstal je mesec ves srebrnobled.

2.

V molčečem ribniku se svet zrcali,
po njem kot v sanjah kroži nem labod
in komaj dišejo drhteči vali . . .
Moj sen je kot skrivnost teh tihih vod.

Vse moje misli solnčni so kristali,
 življenje moje je nebesni svod
 in moja duša ribnika opali
 in ti si v njem zamišljeni labod.

Razrušil dni nekdanjih sem oltarje
 in romam v nova jutra, v nove zarje
 in moji cesti ni nobenih mej.

Med včeraj in sedaj leže prepadi,
 le ti podobna večni si pomladi,
 in bolj te ljubim nego kdaj poprej.

Alozij Gradnik:

Bele cvetice . . .

Bele cvetice po morju cvetó,
 bele ovčice na pašo gredó.
 Niso ovčice — oblaki na nebi,
 niso cvetice — so beli galebi.

Kakor široke so vode morjá,
 kakor visoko je v svode nebá,
 žene željá jih nevkrotljiva sila,
 nesejo bela jih, svobodna krila.

Kdo je oblakom gospodar
 in za koga galebom je mar?
 Jaz pa sem po tvoji usodi
 kakor mornar, ki po morju blodi.

Motiv iz Brd.

Grozdja girlande pred hišo visé,
 daleč okoli vinogradi zlati,
 trudu plačilo obetajo dati.
 Kmetič, hej, al se ti smeje srcé?